

Coperta: Soacra Mică

Autor: Soacra Mică

BRUXELLES - 2011

Conținut

Îndrăgostitul.....	3
Cum e corect să iubești	4
Ecouri încâlcite.....	5
Nicole	6
Bojdeuca cu hulubi	7
Ipocrita armonie.....	9
Camelia mătușii Kalliopi.....	9
Bărbații "Made in China"	11
Pentru cine se coc cireșele?.....	11
Calea prin magnolii roșii	12
Flirt cu un orb	13
Profiluri de prințese.....	13
Unde se termină frumusețea și începe cercul	15
Viață <i>second hand</i>	16
Iubirea și ciorapii	17
Spovedanie în apus de soare.....	18
Viața în două viteze	19

Îndrăgostitul

Într-o sâmbătă de aprilie am ieșit cu fiica-mea la plimbare. Am scos amândouă nasurile roșii de răceală la soare. Mergeam alene, îmbrăcate acurat ca niște gospodine la fermă: bluji, ghete (ale lui fiică-mea bortelite, astea fiindu-i mai dragi din câte le are), zero machiaj, păr strâns în coadă de cal și câte o pereche de ochelari de soare peste toată frumusețea noastră.

Relaxare supremă. Nimeni nu mă știe, nimănui nu trebuiesc. Cântă păsărelele de-asupra fericii mele slobode.

-Madame, madame, s'il vous plaît! mă ajunge din urmă un flăcău abia trăgându-și răsuflarea. Aș avea nevoie de fiica dumneavoastră !

- Poftim ?

-Doar pentru 2 minute, vă implor! îmi surâde blând peste un trandafir mășcat, roșu, hultuit și un pachet strălucitor, care, aparent, ascundea un cadou surpriză.

-Vedeți, madame, cofetăria pe lângă care ați trecut chiar acum ? Acolo muncește iubita mea. Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză. Cu ajutorul fiicei dumneavoastră.

-Vedeti, tinere, și fac o pauză, măsurând cu privirea încălțările bortelite a lui fiică-mea, presupun că pentru treaba asta aveți nevoie de o fetiță mai chitită... mai, cum să zic, mai veselă un pic (fiica mea tocmai mă anunțase că începe să simtă o durere în ureche și orice părinte știe ce consecințe presupune treaba asta).

-Nu vă faceți griji, madame, fiica dumneavoastră e tocmai potrivită. Și e drăguță tare.

“Ferice de soacră-ta, băiete”.

-Bine, s-o întrebăm pe ea, îi zic, în speranța să găsesc o confirmare la cuvintele mele și să termin povestea, căutându-mi de treabă.

-Desigur, mamă, o aud pe fiică-mea răspunzând voios, cu cel mai firesc aer din lume. Zău? Și îmi salt ochelarii de soare a mirare. Ia te uită ce efect are un flăcau cu un trandafir și două vorbe dulci ! Când o rog eu să-mi găsească telecomanda, se face că are treburi.

-Sigur ? îi cer o ultimă validare.

-Da, mamă, și zâmbește complice flăcăului, dosindu-se pe jumătate după mine.

După ce mi-a explicat cum arată și cum o cheamă pe destinatară, îi explic la rândul meu cochetei mele strategia și traseul.

Văd că iese din cofetarie.

-Ei, ce ți-a spus Carlota?

-Nimic. M-a pupat. Dar era acolo o doamnă, mamă, care tot ofta pe langa mine: « Ah, comme c'est touchaaaaant ! »

Îi fac semn băiatului că misiunea e terminată cu succes.

Merci, madame, îmi răspunde cu un semn de recunoștință de departe.

« Umblă sănătos, băiete ».

Îmi reiau calea alături de fiică-mea.

Belșug de soare, de senin, de flori...

Dragostea miroase din nou a liliac.

Cum e corect să iubești

Milioane de oameni nu-și bat capul cu prostii de genul *Cum iubesc eu? Corect iubesc eu? Destul iubesc eu?* Pentru ei totul e limpede. Iubirea e un cuvânt și un trandafir adus într-o zi cu roșu în calendar. Eventual, conceperea unui copil. Rodul dragostei. Norocoșii.

Se găsește însă una dintr-un million, sau hai lasă o mie (ca să fiu mai modestă), cu carențe de fier și vitamina D în organism (avizul proaspăt al medicului meu) și în plină lună delirantă ca să zică pe șleau, *știți oameni buni, eu nu că aș căuta să vă iubesc, eu, îmi pare că vă detest*. Calm, domol, cu zâmbet pe buze. Eu când sunt serioasă, zâmbesc. Niciodată n-am s-o spun cu voce. Oamenii sunt proști, cred în fiecare cuvânt. Îi zici omului "te iubesc", te crede, îi zici "te detest", tot te crede.

Indiferent de gradul de inteligență al individului, rar sunt deșteptii care înțeleg cât de nestatornice și flexibile pot fi sentimentele omului, câți demoni se ascund după cuvinte mari. Unul care îți zice “te iubesc”, poate să se bage în aceeași seară sub fusta vecinei. Altul care îți zice “te urăsc”, vrea să te îndepărteze ca să nu te facă să suferi mai mult decât meriți.

Cum e când iubești un om ?

Îi zici că nu poți trăi fără el ? Egoism.

Îi zici că nimeni n-o să-l iubească mai mult ca tine ? Îngâmfare.

Îi zici că faci orice pentru el ? Imaturitate.

Îi gătești bucate alese într-un sorțuleț sexy ? Manipulare.

Îi faci cadouri scumpe ? Mituire.

Prin urmare, un om care iubește nu seamănă mai degrabă a egoist, îngâmfat, imatur, manipulator sau/și corupt ?

Dar totdeauna, totdeauna, o să se găsească cineva ca să-i spună “te iubesc”. O să-i scrie poezii, o să-i facă dedicații publice și o să mă învețe pe mine, păcătoasa, care detestă oamenii în lună plină, *cum e corect să iubești*.

Ecouri încâlcite

Poate cunoașteți povestioara în care fiul își întreabă tatăl în munți :

-Tată, de ce când strig “Ești un prost !” aud înapoi tot “Ești un prost” ?

-Da tu înceacă să strigi : “Ești de treabă!” și ascultă ecoul.

Așa și în viață, stăruia tatăl, cu degetul arătător în vânt, auzi exact ceea ce emiți!

Bine că nu era mama alături, căci era să strice armonia peisajului filozofic. Pentru că femeile văd totul mai complicat. Mai nuanțat. De fapt, treaba se desfășoară cam în termenii următori. Mai întâi confirmă: “Foarte adevărat. Logic, chiar.” Ş-apoi: “Ia stați,

stați oleacă! Că dacă era atât de simplu, mâncam toți acum prășade mălăiețe în grădina raiului.”

De ce când strigi sfâșiat de dragoste: “Te iubeeeeesc!” auzi : “Treaba ta” sau tăcere.

De ce când strigi furios: “Te urăsc!” auzi : “Te iubeeesc!”

De ce când nu strigi nimic, ocupat fiind cu fapte bune auzi : “Ești un proooost! ”

De ce când nu faci nimic auzi : “Mulțumesc!”

De ce când zici: “Ce deștept ești!” auzi : “Și tu, ce prost!”

De ce când nu zici nimic auzi : “Spune cevaaaa!”

De ce când urlă, strigi, te îndoie de durere, nu auzi NIMIC, NIMIC, NIMIC!

Nicole

Uneori îmi vine să mă fac florăreasă ca să pot discuta cu oameni. Multi și diferiți. Să le ascult poveștile. La Bruxelles oamenii au timp să discute. La florărie, băcănie, în rând la market, în oficiul poștal, în transport, în parc. În suflet nimeni nu ți se bagă. Parcă se simt unii pe alții când au sau nu chef de o parolă.

Nicole mai are încă doi ani până la pensionare. Trăiește singură și nu are pe nimeni. Când vezi în fața ta o persoană pe mormântul căreia nimeni n-o să scape o floare, o lacrimă (nici măcar în prima noapte după înmormântare) te cutremuri în sine. Când vorbește cu tine, parcă îți lasă testamentul.

Nicole tânjește de mai mult de 15 ani după soțul ei decedat subit. “Eu am murit de mult, odată cu el. Nu pot să-ți explic cât de tare eram atașați unul de altul. Nu stăteam locului deloc. Călătoream împreună, ieșeam seara, ne plimbam, ne făceam de cap, dansam, cântam, citeam. Nu ne plictiseam niciodată împreună. Nici în tăcere. Ne era atât de interesant unul cu altul că nici măcar de prieteni nu aveam nevoie. Îți dai seama ce nebunie, ce soi de dragoste trăiam? 30 de ani de delir continuu, de fericire senină!”

Apoi, abisul. Psihologul i-a spus sincer că nu poate s-o ajute.

- Măine am să fac o plimbare lungă prin centrul oraşului, îmi zice.

- Au transmis ploi pentru toată ziua, Nicole, fac eu delicat, fiind sigură că ea cunoaşte mai bine ca mine prognoza meteo.

Zâmbeşte.

- Eu am umbrelă. Neagră şi fidelă.

De-i frig, de plouă, de ninge, de sărbători şi la sfârşit de săptămână Nicole e singură pe lume. Nimeni nu ştie ce face cu adevărat. Doar o umbrelă. Neagră şi fidelă.

Bojdeuca cu hulubi

Eu am crescut printre oameni trişti. Unii dintre ei erau trişti pentru că erau săraci, ei, ştiţi voi, *“când s-o împărţit norocul...”*, ceilalti, deşi bogaţi, tot trişti erau, pentru că roada de chiperi şi pătlăgele nu era niciodată aşa cum o aşteptau ei. Îi vedeai zâmbind doar pe la vreo cumătrie sau nuntă, dar asta era meritul vinului, nicidecum bucuria trează a sufletului. Mottoul vietii lor era -desigur- munca în brânci îl înalţă pe om.

Ziua în care a apărut o băbuţă care strângea balegă de cal şi o aduna pe malul Nistrului, a înhărnicit repede gura lumii. Nu pentru ce făcea, dar pentru ca zâmbea şi făcea. Ia, spuneţi, nu-i nebună? Numai nebunii zâmbesc şi lucrează.

Băbuţa, o femeie blondă şi veselă ca floarea soarelui, deşi avea trupul ostenit de ani, pe la o jumate de vară a reuşit să înalţe o bojdeucă din balega satului. Ziceai că-i jucărie. O uşă, o fereastră, un cuptoraş care îi servea drept pat şi loc de două scaune. Oamenii din sat, ocupaţi ca să se înobilească prin muncă, nu aveau timp să se întrebe: “De unde a apărut femeia în satul nostru? Cu ce gânduri? Pe cât timp?”.

Bojdeuca era situată în perimetrul pe care umblam eu veşnic brambura pe malul Nistrului cu o vârguţă în mâini (mă temeam de buhăii ce păşteau sub mal). Îmi făceam loc printre brusturi largi, de un verde adăpat de Nistru şi priveam baba în gospodaria ei improvizată.

După ce mă săturam de spectacol şi flămânzeam, treceam pe la o mătuşă ce trăia cu o gospodărie mai la deal. O femeie de o frumuseţe prea elegantă ca să se încadreze armonios în standarde de colhoz. Prea fină, prea aeriană şi fragilă. Păcatul ei era că a ajuns într-o zi să înţeleagă printre ce oameni trişti trăia. A încercat să-i iubească, dar a renunţat repede. De atunci, ironia şi paharul au devenit momente ei delicioase de

refugiu. Purta cu ea mereu privirea ceea ce vrea să zică: "Măi, voi sunteți niște nefericiți și vă meritați soarta, dar prea proști ca să intelegeți". Era probabil unica care avea timp pentru mine pe timp de vară. Ma întreba ce fac, ce vreau și dacă mi-e foame.

Deseori, revenită de la lucru se așeza pe prag, încă gătită, ronțâind elegant un măr și privind oamenii trecând pe drum. Când mă vedea se înviora îndată și prima întrebare era: "Ia zi ce-ai mai văzut azi, nas pistruiet". Nasul se așeza lângă ea pe prag și-i povestea agenda consumată a zilei.

Așa a aflat și ea despre baba pe care o spionam din Brusturi.

-Ș-apoi ce face ea toată ziua?

-Păi, dimineața se duce la râpă, caută sticlă, o spală în Nistru, o usucă, iar apoi se apucă de cântat și pictat hulubi pe sticlă. Da știi, nana, că îi pictează câte doi? Câte unul n-am văzut. Albi, cu flori roșii, mășcate...

Matusa mea, cumva surprinsă de reportajul din teren se ridică brusc și mă luă de mână.

-Hai cu mine la dans.

-Chiar amu?

-D'apoi ce?

-Și nu trebuie să-mi spal picioarele (de la tălpi până la genunchi)? (asta era condiția obligatorie când mă lua în ospetie, cunoșteam cântecul)

- Lasă, etichetu', treci încoa'.

În ziua cea am văzut două femei care zâmbeau într-o bojdeucă-jucărie de pe malul Nistrului. Printre sticla pictată cu hulubi albi. Fața în față. Câte doi.

Și lumea în care trăiam a devenit mai bogată.

Azi, când trec pe lângă catedrala de lângă casă, cu geamuri mari, pictate, parcă nu le mai ajunge ceva pâna la înalta divinitate. Poate niște hulubi albi printre flori roșii ?

Ipocrita armonie

E mai ușor să fii bun și ipocrit, decât rău, dar tu însuși.

Proști sunt cei care își pun țelul să facă dintr-un om rău, unul bun. Proști și mulți.

De mult am învățat o lecție prețioasă. Dacă cineva îți pare infect, rece, dezagreabil asta nu înseamnă că așa și este. Mari pot fi șansele că se manifestă în acest fel doar cu tine. Cu alții e o scumpete de om, cald, inimos.

Dacă s-ar întâlni cei care m-au cunoscut în paleta mea sombra cu cei care m-au cunoscut în apele mele dulci, ar fi zis că e vorba de două tipe diferite. Ipocrizie din partea mea? Mai degrabă paradox. În ambele ipostaze eram eu însămi. Pur și simplu unii oameni îmi trezesc demonii, alții îngerii din mine.

Știți vorba ceea a lui Márquez: "te iubesc nu pentru ceea ce ești, dar pentru ceea ce devin eu când sunt alături de tine". Se întâmplă că până și pe mine mă derutează propria-mi sinceritate, mai ales prin răutatea mea glacială, feroce. Câteodată scap caii. Când e deja prea târziu pentru un *tprrrruuu, animală!* Alteori, când mă văd obligată să mă cenzurez, prefer să plec. E păcat să mai rămâi în preajma celor lângă care ai devenit cineva pe care nu mai recunoști. Dar e greu să pleci de lângă oamenii dragi, de care ești legat prin sânge, nu-i așa?

Așa se naște ipocrita armonie. Alegi să picuri balzam pe inimă, în loc să desfaci o rană și să lași să picure sânge din ea, să se curățe. În rest, e doar o chestiune de timp. Unii ajung să-și anestezieze *eu-l* pentru un termen pe care alții îl deapănă la închisoare pentru omor. Dar nu tot un omor voluntar al *eu-lui* s-a comis? Un fel de sinucidere conștientă. În straie de sărbătoare și cu fanfară. În iluzia că totul e bine, că așa trebuie să fie. Ca la oameni.

Dar când ești fericit? Probabil că doar atunci când în viața ta apare măcar o singură persoană care trezește îngerii din tine. Nu cu dobe, nu cu lacrimi, nu cu rugaciuni... ci cu o singură privire.

Camelia mătușii Kalliopi

Există flori care își păstrează parfumul chiar și după moarte. Altele, n-au mirosit nicio singură dată în viața lor.

La asta mă gândeam ținând în palmă o camelie rece și ofelită, uitată o noapte întregă în buzunar. Mă așteptam să-mi miroase haina a frigărui și țigară, ea însă aducea puternic a camelie și mare.

Mătușa Kalliopi și-a păstrat până azi aerul de fetiță zglobie. Probabil pentru asta toți îi zic Popi. Când am întrebat discret o ureche care îi este prenumele de botez am înregistrat o ușoară șovăială înainte de un răspuns clar.

Ne-am dus s-o vizităm pe Popi într-o după amiază splendidă de mai. Casa din piatră de munte, cu arc de iasomie, fântâniță și o poiană de flori exotice, se înălța pe un deal cu poalele muiate în mare. Oriunde îți aruncai ochii, te învăluia o încântare dumnezeiască. Îți venea să exclami în largul maxilarelor: "Ce noroc au unii, Doamne, să trăiască chiar în inima paradisiului!" Mi-am redus însă la timp și aproape cu de-a sila răbufnirea într-un surâs cuminte.

Se împlinesc 10 ani de când mătușa Kalliopi poartă o rochie neagră, cu croială elegantă. Mai ales pe la botezuri și cununii. Nu-i pasă că râde în cascade în timpul slujbei. Frumos râde, neprefăcut. Nu-și mai zugrăvește cruci din creștet la buric, nu respectă posturi și alte tradiții creștine. Pentru femeia asta mărunță, cu zulufi blonzi, ochii ca două lacrimi limpezi și sufletul încărunit au murit toți zeii și Dumnezeii. În ziua în care a murit fiul său.

Nu-și impune nimănui doliul. Dimpotrivă, generozitatea ei te încântă exact ca florile cu parfumul lor nepotolit în luna mai. Zâmbește mereu și știe să prevadă dorințele apropiaților.

-Văd că-ți plac cameliile, îmi zâmbi cu steluțe în priviri.

-Da. Însă n-am știut că au miros atât de pătrunzător.

-Să-ți culeg un braț?

-O, nu. Doar una, dacă doriți.

Îmi întinde o camelie de un alb dulce. O pun la ureche și explic:

-Ca să-mi miroase tot drumul până acasă.

Mă petrece cu un râs copilăresc, plin de clopoței. Râd și eu.

Am lăsat-o în urmă cu un aer ușor rătăcit și privirea înecată în largul mării. Apusul îi colora obrazul în roșu de aramă. Un surâs trist se adresa trecutului.

Înserarea se lăsa lin peste paradis. Sufletu-i părea că a luat ascensorul spre infern.

Bărbații "Made in China"

Bărbații sunt ca telefoanele mobile. Dacă nu posezi unul, te pomenești descalificată din start. Cu cât mai multe funcții are, cu atât mai des îl scoți din gentuță. "Lasă să vadă lumea!". E nou. Modern. Strălucește. Butonașele lucrează (toate) impecabil. Te trezește cu tril dulce și vibrează ... când trebuie.

Peste câteva luni începi să te gândești la garanție. Atunci când încetează să-și mai onoreze funcțiile de bază.

Nu-i vorbă, strălucește tot atât de impresionant și stârnește invidia femeilor ca tine, căror le plac jucăriile noi și moderne. Numai că ... la ce-ți trebuiește un element care nu mai sună, nu te mai trezește la ora necesară, nu mai vibrează în prezența ta? Tace absent.

Te duci atunci la producător. "Eu am avut încredere în voi", le zici. "Îl vreau cum era înainte!"

Din bâlbâiala lor înțelegi că telefonul tău, de fapt, are toate piesele interioare asamblate într-un subsol din China. Ieftine. Prin urmare, relația ta cu telefonul are garanție curat chinezească. Ieftină.

Cauți altul. Greu îl alegi. Uite că toate butonașele lucrează iar, impecabil. Dar... nu mai simți euforia de altă dată. Nu-l mai scoți din gentuță la vederea tuturor. Răsufli cu ușurare de fiecare dată când realizezi că-ți mai este fidel și continuă să vibreze în mâinile tale.

Pentru cine se coc cireșele?

Au început a se coace cireșele. În cimitir.

Trecând pe lângă ele mă întrebam indignată: "Ce om cu mintea stricată a putut să planteze niște cireșari puternici, rodnici, acurat la vama dintre cei morți și vii?" Doar un metru le hotărăște destinul. Și acești 100 de centimetri fatali i-au câștigat morții. Zidul înalt și gros îi ține strâns ca o centură. Lângă cei morți.

Pentru cine se coc cireșele? Mășcate, rumene, frumoase. Toți le admiră, de departe, dar niciodată nimeni nu le va duce la gură. Nu vor cunoaște niciodată o privire hulpavă, strălucitoare, nerăbdătoare. Nu vor auzi niciodată un suspin de plăcere atinse de buze: "Mmmm, ce gustoase sunteți!"
Destinul le este hotărât. Înainte ca să se nască. La locul nepotrivit.

Unele se vor resemna, înainte de a se coace definitiv. Altele vor crede și spera în reîncarnare. Vor exista și cele care își vor transforma handicapul în virtute: "Băi, noi măcar nu ne vindem ca cele de peste gard. Știți cât costă? 5 euro kilogramul! Mai bine nemâncate, fecioare."

Și doar două sau trei vor aștepta un vânt prielnic ca să sară gardul cimitirului. Iar apoi vor aștepta cumițele pe pământ ca să le ridice cineva, mai chior, mai flămând, mai neatent, să le șteargă de mânecă și să le spargă pe limbă: "Mmmm!"

Ei și ce dacă vor provoca diaree?

Ele au reușit să fie fericite. În viața asta. Chiar lângă cimitir.

Calea prin magnolii roșii

Mă îndreptam azi dimineață cu pași de soldat la slujbă. După ce am lăsat-o pe fiică-mea la grădiniță, nu știu ce mă apucă și cotesc pe-o ulicioară mai retrasă, zic: ia să tai oleacă din drum. Și uite că simt cum pașii mei de soldat se transformă în pași de tango. Apoi mă opresc ca proasta-n drum, trag aer proaspăt în nări și decretez: "Ciudată senzație. Am mai trecut pe aici, dar era altfel nu știu cum." Străbat cu pași atenți o liniște de țântirim, profundă și strașnic de intimă, cu soare ce-și cerne câteva raze printre frunzele de un verde ud, cu păsărele zbânțuite pe vârf de... magnolii?

La fiecare doi metri distanță drumul era însăilat cu copăcei de magnolii proaspăt plantați, cu boboci lunguieți de un roșu cardinal. Câțiva din ei erau deja explodați și așa cum frunzele lipseau, privite cu un ochi de visător, crengile cu boboci mășcați aduceau a candelabre roșii. Ce peisaj feeric! Și ce minte romantică a plantat bucata asta de poveste?! Probabil că în așa cadru se nasc primele iubiri. În tinerețea ceea crudă și zburdalnică când primele și cele mai scumpe bijuterii primite în dar sunt florile culese prin iarbă sau copaci...

Cu gânduri înflorite am luat loc în autobuz. Niște unghii roșii sânge de iepure, vulgare mi-au alungat subit imaginea încântătoare a magnoliilor. O voce răgușită de fumătoare, trâncănind la telefonul portabil într-o limbă slavă, agresivă ca bătăile de dobă mi-a

alungat armonia din suflet. Un iz dubios de parfum infect mi-a înlocuit aroma proaspătă de magnolii îmbobocite din nări.

... pentru că în orice poveste trebuie să existe câte o vrăjitoare puturoasă. În orice.

Flirt cu un orb

Când eram copilă crudă și zburdalnică mâncam repede ca un ocnaș scăpat din temniță. Cu cât mă îndrept însă spre porțile raiului, cu atât mai anevoie mânuiesc furculița și cuțitul. Parcă a lehamite, parcă a plăcere leneșă. E un lux pentru care sunt gata să plătesc dublu numai ca să-mi păstrez intactă tradiția de a căsca gura pe pereți, azvîrli gânduri peste fereastră sau pe la mesele vecine. Acurat ca azi la prânz.

Mă prăpădesc printre gânduri mai ales când mă simt vecină de ocazie cu cupluri tinerele. În fond, nimic deosebit. A fost și soacra fată mare. În consecință, atenția îmi atrag doar combinațiile inedite.

Taman mă legănam în fața dilemei gastronomice *să mănânc sau ba* roata de morcov încălecată pe furșetă când un cuplu și-a făcut intrarea în sala pistruiată de mese rotunde încă neocupate. Un flăcău cu o canetă albă subțire încerca să se cațere în brațele unei lady care-și aștepta cuminte comanda cu un roman în mână. O fetișcană cărlionțată mărunțel, cu profil antic a sărit repejor să-l îndrume pe alături, cerându-și iertare de la doamnă. Junele cu caneta albă era nevăzător. Chipeș, voinic, zâmbăreț, și-a strâns în patru caneta și s-a așezat la măsuță privind cu lăcomie fata ce-l acompania. Ciudat lucru, mă așteptam cu teamă privirea să-i fie ... goală. Dimpotrivă. Umbră de disperare sau umilință nu citeai în toată arătarea lui. Era vesel privighetoare, îi cântau ochii și cugetul. Fata cu pomeții îmbujorați îi explica cochet ceva pe degete.

Citeai atâta fericire pe chipurile lor, atâta drag de viață și nădejde ...

“Ăștia, nu-s pe terra”, mi-am zis, înecând o felie de lămâi în ceai. “Zburdă voios pe câmpiile înmiresmate ale Pandorei”.

Să dea Domnul să zăbovească cât mai mult...

Profiluri de prințese

Aseară am terminat de citit fiicei mele ultima poveste cu prințese. Imediat după *et, comme nous pouvons le supposer, ils vecurent heureux*, am căzut în meditații. Apropo, vedeți că nu mai e o certitudine că au trăit fericiți. Tot acolo am descoperit cu stupeoare

de proletariat că nu toate poveștile se termină cu ștampilă, inel și fanfară. La “Mica Sirenă”, chiar m-a cuprins o jale de muiere la sfârșit: *Mais encore aujourd’hui, les nuits de pleine lune, la petite sirène contemple les bateaux en pensant à son cher prince ...* Sună ca o condamnare la singurătate veșnică, nu-i așa?

În timp ce fiică-sa fâsâind pe-o nară se visa prințesă într-un palat cu trandafiri și privighetori la ferestre (cartea conține peisaje paradizice), viitoarea soacră mică lucra în minte la o psihanaliză (la cât o duce capul).

Parcurgând în minte toate poveștile din cuprins, m-am oprit la patru din ele. Patru scheme de comportament de prințesă până la cuplarea cu prințul fermecat. Ciudat mi-a părut că aceste profiluri le mai întâlnesc și azi. Firește că fără palate, armăsari albi și prinți. Cu unul din ele chiar m-am identificat. Les voilà:

Cenușăreasa

Cenușăreasa e modelul de femeie cu parcurs clasic. Copilărie grea, curențe de afecțiune, evantai de complexe (mai ales, timiditatea și neîncrederea în sine). Pentru a o împinge spre destin, e nevoie de o terță persoană. Fără zâna cea bună, care o încurajează și o pregătește de bal, nu prea are șanse să dea ochii cu prințul. După ce fuge într-un papuc de la bal, așteaptă iar s-o caute prințul. Manifestă foarte puțină inițiativă.

Frumoasa din pădurea adormită

Născută în lux și de părinți iubitori, are totul din fașă. Zero intrigă, zero inițiativă, zero viață. Destinul e scris pe frunte. Un pas la stânga și totul se prăvălește într-un somn adânc împărătesc. Prințul e cel care o caută și o trezește. Plictisitor, dar confortabil.

Mica Sirenă

Oooo, iaca o intrigă frumoasă, dar cu final trist, pentru o femeie care iubește cu atâta inițiativă, zel și sacrificiu. Mica sirenă e genul de femeie foarte protejată în copilărie de părinți (în cazul dat de tată). Cu cât mai mult i se interzice să scoată capul din împărăție, cu atât mai ingenios se manifestă. Excelent spirit de inițiativă, dar și exagerat, probabil. Ea îl urmărește pe prinț, îl scapă de la moarte, îl depune pe plajă, încheie un pact cu vrăjitoarea ca să posede o pereche de picioare zvelte pentru a ajunge la el și a-i declara iubirea. Se pare că strategia cu picioarele e aleasă corect pentru bărbați, nu-i așa? Dar, ne pomenim la sfârșit, cu un bilanț trist și cu ochii de dor fixați în lună plină.

Frumoasa și bestia

Frumoasa e genul de femeie care se bucură de dragostea tatălui. O relație privilegiată, cu manifestări în forme diferite, rar întâlnite. Genul de relație între ființe apropiate care o va determina să vadă și să aprecieze frumosul din om/ființă, dincolo de aparențe. Rezistă stoic la accesele de furie ale bestiei, o înțelege și o îndrăgește. Spre deosebire de alte prințese, aceasta își asumă din start riscul de a trăi alături de un monstru, parcurge o cale anevoioasă de adaptare, fără vreun sprijin din exterior. La sfârșit este răsplătită.

Unde se termină frumusețea și începe cercul

Ca oricare femeie de vârsta mea mai spun și eu uneori: “Bun, acum când știu cât sunt de deșteaptă, spuneți-mi cât sunt de frumoasă”. Partea cu frumusețea o iau în glumă, desigur, pentru că nu frumusețea e concurenta mea, ci tinerețea.

De la o vreme mă deranjează un paradox: cum poate fi femeia atât de legată și în același timp atât de departe de noțiunea de frumusețe? Cum poți să-ți petreci o viață întreagă în fața oglinzii și să te vezi cu totul altfel decât te vede un bărbat? Pentru că nu știu altfel cum să explic de ce femeile frumoase ca păpușile rusești sunt singure, iar mediocrele și urâtelele (adică tot atât de aproape de glamour ca mine acum de piramida lui Cheops) se plimbă la braț cu cavaleri chipeși.

Bănuiesc eu în care scoică stă ascuns adevărul și îmi pare rău că e atât de inaccesibil pentru orice femeie. Simona Catrina scria într-un articol că *frumusețea începe acolo unde genetica a lucrat mărinos* (asta o avem în R. Moldova, păcat să ne plângem, nu-i așa?) și *erupe acolo unde tata, norocul și/sau amantul au mai pus ceva bănuți* (în sensul de valoare). Iaca de la *acolo unde* trebuie să căutăm răspunsul. De ce nu erupe? Sau dacă erupe, de ce nu la timp?

Unicul bărbat care nu mi-a spus niciodată că sunt frumoasă a fost tata (poate a gândit dar nu mi-a spus). Și el trebuia să fie primul. Terapia pe care o face sotul meu cu fiică-sa mă amuză nespun, dar mă liniștește și-mi dă speranță. Când îl văd că se întoarce de la un meci de fotbal (dintr-un oraș situat la dracu-n praznic, la sute de km de lângă casă) cu o medalie pentru fiică-sa “Cea mai frumoasă fată din lume” sau când îi decupează tartine din miez de pâine în formă de inimioară, mă sperii. Tare mă sperii. Tac în glas, dar mă întreb în minte: “Oare nu e prea de tot?” Și tot atunci zic, nu, dragostea de tată nu poate fi prea multă. Prefer să audă de la taică-său în premieră că e frumoasă, cea mai frumoasă, decât să coacă în ea sentimentul de frustrare și să fugă în lume cu primul bătăran care îi va spune în glumă pentru prima dată cu o bere în mână *frumoasa mea!*

Prefer să știe că va fi iubită și admirată nu pentru machiaj de la Dior întins pe față și urechi sau pentru o poză prelucrată în photoshop (deși mă-sa e antrenată, ar putea s-o ajute), dar pentru tinerețea ei radioasă ca o primăvară, spontană și pistriuită pe care n-o poate reda niciun program sofisticat din lume.

Să n-o mutileze cum a făcut-o mă-sa la timpul ei, decolorându-și părul, camuflându-și pistruii cocheți de pe nas și bulbucându-și ochii cu creionul. Când m-a văzut soțul pentru prima dată fără mascaradă, dimineața, ciufulită, cu aer de copiliță (vorba lui), m-a privit cu atâta admirație c-am simțit cum mi s-au înroșit toți pistruii cățarați pe nas. Mona Lisa din Louvre cred că s-ar fi ales cu pete verzi pe față de invidie. Acum știu bine că pentru a câștiga o privire ca asta de la un bărbat, unele femei disperate investesc mii de euro în moacă. Cele proaste ca mine o niveleau cu cosmetice. Și, hai să spun sincer, nu de cea mai bună calitate și bun gust.

Nu e ușor să începi să te privești cu ochi de bărbat. Ceea ce n-a reușit să facă tata în copilărie, pentru unele o face norocul sau amantul. Și n-aș proceda corect dacă aș încheia postul aici. Pentru că n-am spus nimic despre mame. Mai cred eu că adevăratul circ începe deseori de la sfaturile unor mame "experte" la capitolul frumusețe.

Am întâlnit mai multe mame care-și sfătuiau fiica să se dea cu ruj de doi bani pentru a atrage atenția mai ceva ca un semafor la răscruce, decât s-o ducă la o esteticiană sau dentist. Mai multe care își încurajau fiica pentru a-și arăta picioarele dezgolite până la ovare sau un decolteu înghesuit în bluzițe sintetice, decât să le cumpere haine de calitate, care nu stimulează glandele sudoripare la prima horă de hram. De ce oare fac asta? E ultimul lor acord de adio pentru tinerețe sau fantasme nerealizate? Frustrări din tinerețe sau doar o chestie de prost gust?

Viață second hand

- Să te ferești în viață de oameni roșcați! mi-a spus mama într-o criză de furie și deznădejde. În momentul acela adevărul era extras dintr-o tragedie în care încă sângele n-a apucat să se usuce. Ce poate fi mai convingător decât o tragedie? Câțiva ani după avertizare tot am ținut-o așa, în convingere paranoică care nu-mi făcea față deloc. Asta am înțeles-o abia după un caz de furt în care am suspectat-o pe o colegă doar pentru că avea părul ca portocalele. Cât de ridicol poți fi în astfel de momente îți dai seama doar atunci când omul totuși se poartă omeneste cu tine. Până la capăt. Iar tu...

Axioma mamei s-a prăbușit.

Altă dată m-am pomenit eu însămi subiect al unei etichetări. Eram în ospetie la un cavaler care la prima și la a doua vedere tot mai părea baiat cu cap pe umeri. După un schimb de amabilități și câteva pauze jenante, iată că flăcăul intervine cu o întrebare majestuoasă: "Din ce zodie ești?" Trecând cu greu peste uimire, mă rog, mai mult fetele umblă cu chestii din ăstea băbești, îi răspund, la care, m-am ales cu niște termeni la adresa mea care s-ar încadra perfect într-o expertiză psihiatrică rapidă. Ultima frază m-a doborât. Mai ales tonalitatea în care a fost emisă. O vedeam arzând între ochii mei cu litere de foc ca pe o sentință, în timp ce-mi înnodam șireturile la papuci. "Ești o fire răzbu-nă-toare!"

Mulți ani au trecut de atunci. Aproape că o viață de om. Nu știu dacă a simțit cineva răzbunarea mea. Poate doar dacă aceasta înseamnă indiferență.

Așa cum eu am fost temporar produsul unui sistem ce funcționează voios pe frustrările societății, dar, mai ales, familiei, deseori am impresia că mulți oameni sunt prinși în capcană. Chiar și cei care par inteligenți, cu minte deschisă, mai păstrează încă drept talismane axiome extrase din episoade de viață a unor oameni apropiați, cu concluzii nu neapărat corecte și obiective, dar altoite temeinic încă din copilărie. Se pornesc la drum cu filozofia unei singure vieți în traistă, a unei vieți care nu le aparține, cu greșeli de judecată care nu le aparține, cu o soartă împrumutată pe felii care... nu le aparține.

Iar spre apusul vieții, când nu mai sunt în viață nici cei față de care să le fie rușine să recunoască niște adevăruri sângeroase, constată cu un "of" până în opinci că, de fapt, nu au fost stăpâni pe viața lor, că frica de greșeli străine le-a tăiat aripile, că s-au resemnat de mii de ori cu lașitatea numind-o frumos *destin*, care, de fapt, nu a fost decât o viață *second hand*.

Iubirea și ciorapii

Există femei care, atunci când li se duce un ochi la ciorap o simt pe loc. Se cercetează atent și, constatând că nu mai sunt buni de purtat, îi scot la rezezeală și îi aruncă la primul coș de gunoi: "Ce păcat! Păreau frumoși, de calitate..." Femeile acestea preferă să umble mai degrabă cu picioarele goale, libere, cu capul sus și sigure că vor găsi neapărat altă pereche de ciorapi. De calitate mai bună. Mult mai bună.

Există femei care, atunci când li se duce un ochi la ciorap intră în panică. "Vai de mine! Cum să-l prind? Cum să-l opresc? Că se duuceeeee!" Îl agață cu un fir! "Stai!" Îl lipesc cu o lacrimă de oje și suflă deasupra. Departe de ele gândul să se debaraseze de ei. Chiar dacă vor avea de acum în colo de înfruntat privirile condescendente ale colegelor, privirile disprețuitoare ale trecătorilor și, în genere, toate felurile de priviri. Le e frică să rămână cu picioarele goale, dacă plouă? dacă răcesc? nu, hotărât, mai bine cârpiți de ocazie dar cu iluzia de confort. Temporar zici? Ei lasă să fie măcar așa ...de bine, de rău...

Există femei care poartă elegant, vesel, ușor, cu încredere aceeași pereche de ciorapi zile de-a rândul, săptămâni, luni de-a rândul, fiind sigure că-s rezistenți, că nu au nici un ochi. Până într-o zi... "Cum de n-am simțit? Cum n-am priceput? Nimeni nu mi-a spus. Toți au văzut..." Și atunci îi scot încet, cu grijă parcă, ca pe o amintire, ca pe o rochie de mireasă, îi pun în cutia lor de ambalaj, îi depun la vechituri. Renunță pentru totdeauna la ciorapi. Îmbracă prima pereche de pantaloni.

Spovedanie în apus de soare

Cred că sunt posesoarea a celor mai romantice fobii pe lumea asta. Ghiveciurile cu flori sunt secondate ferm de apusurile de soare. Așa cum am intrat în sezon, mă simt deseori prinsă în lanțul unor gânduri triste.

Textul care urmeaza l-am scris cu mai mult de un an în urmă. L-am lăsat intact. Ticsit cu emoțiile ce-au stat la temeliea lui. Poate redată stângaci, dar aceleași ca intensitate.

“Apusul ceta de soare, de care pomeneam săptămâna trecută, m-a transportat cu câțiva ani în urmă, într-o aulă studentească, la o oră de gramatică franceză. De ce tocmai în perioada asta a vieții mi-am adus aminte de momentele celea, nu știu să vă spun. Poate că pentru că mă gândeam că puține persoane au curajul să-și arate adevarata lor față. Fața cea vulnerabilă și sensibilă, conectată direct cu sufletul. Profesorii fac parte din această categorie nefericită, într-un fel. Pentru că au mereu în față un public, adeseori exigent și pentru care, orice fel de slăbiciune morală ar fi sinonim cu un eșec.

Profesoara noastră de franceză era o doamnă fizicul căreia te tulbura la prima vedere. Victimă a unui accident, s-a trezit în spital cu fața deformată, fapt care, ulterior, îi știrbea nemilos o parte din feminitate. Deseori ne întrebam cu colegele, oare cum arăta ea până la nefericitul accident. Eram aproape sigure că masca ceea ascundea un suflet de femeie deosebit. Așa de bine o ascundea încât o uram câteodată, pentru că era prea corectă, excesiv de aspră cu noi și inflexibilă. De fapt, așa cum se cuvine unei profesoare de gramatică. Deci, așa o vedeam noi pe profesoara noastră... până în după amiaza ceea, când, pe neprins de veste și spre marea noastră uimire am trecut de la conjugarea verbelor la “fapte”, adică la viața noastră de toate zilele. Ne-am trezit toate (eram vreo 8 studente) într-un monolog al profesoarei. Conjugat la timpul trecut.

Povestea despre o dragoste, despre una... pământescă, o retrăia în fața noastră, în emoții și lacrimi abia stăpânite. Soarele se pregătea să se ascunda după turnul cu ceas al primariei și în lumina roșietică de apus ce inunda aula, se auzea vocea profesoarei, domoală și tremurândă ca într-un moment de spovedanie. O spovedanie în apus de soare.

Noi, studente tinere și neastâmpărate, încă nu știam atunci, ca vocea ceea o ascultam pentru ultima dată în viața noastră.

Acum, când văd un apus de soare, prea frumos, prea sângeriu, prea viu, mă cuprinde o frică, ca la văzul unui semn ceresc, care nu știu ce prevestește exact: doar sfârșitul unei zile sau și sfârșitul unei vieți.”

Viața în două viteze

Cei care își sorb în fiecare dimineață cafeaua în fața monitorului simt foarte bine cum viața lor se mișcă în două viteze: virtuală și reală. Prima se desfășoară într-o viteză amețitoare – ai scris un gând – ai imediat reacția (pe mess, twitter, blog, forum, mail, sms etc.) Superb ! Însă nu fără consecințe. Căci firea omului cum e ? Viteza încântă, te umple de energie, îți dă senzația de libertate, deci vrei s-o mărești. În continuu. Dacă, Doamne ferește, ești oprit neplanificat din mers, măcar pentru 2 minute (pană la calculator, rețea slabă, alte intervenții etc.) și ești nevoit să faci popas în viața reală, acele 2 minute îți par o veșnicie. Te simți pierdut.

Evident că mulți o să zică: ei ba nu ! Nu mai sunt într-atât de dependent(ă), pot să mă controlez și bla bla bla. Nu zic ba, și eu pot. Trebuie să mănânc, să fac baie, să mă ocup de gospodărie și alte chestii, mai plăcute sau nu, DAR **ce** simt eu între timp sau alți colegi internetizați ca mine? Simt că rămân în urma evenimentelor. De parcă am lucra cu toții în agenții de știri.

O zi de absență pe net se transformă într-o viețișoară câștigată în viața reală. De la răsărit până la asfințit. Și dacă în prima și a doua zi te delectezi ca o motană ce a găsit formula fericirii în oala cu smântână: "Uite, măi femeie, cât e de frumoasă viața reală, adevărată! Cu flori, cu miros, cu rouă, cu găze, rândunele și căcăței de câine pe asfalt! Prost tre' să fii ca sa-ți arzi creierii și vederea pe monitor?" Apoi la a treia zi, simți cum a intrat corabia în port pe vreo juma de an. Nici o mișcare, doar niște vălurele acolo. Din când în când. **Dar viteza?** Unde-i viteza? Pe valuri mari, în larg, la libertate, sub vânt și ploi, spre porturi noi?! Și atunci îți zici: mai rău decât să-ți arzi creierii e să-i pui la marinat. Nici ție nu-ți mai servesc, nici altora. Deci ia să vedem ce a scris...

Și...

Mai departe știm... o cafea, facebook, blog, forum...

